

Mishnah Kiddushin, chapter 1

משנה קידושין פרק א

(1) A woman is acquired [i.e., betrothed] in three ways and acquires her freedom in two. She is acquired by money, by written deed or by intimate relations [the Sages, however, severely punished one who betrothed a woman in such a fashion]. By money: The School of Shammai say [It must be in the amount of] a *dinar* or the worth of a *dinar*. The School of Hillel say: A

א האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמאי אומרים, בדינר ובשוה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשוה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד משמונה באסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת היבם: **ב עבד עברי נקנה בכסף ובשטר. וקונה את**

perutah or the value of a *perutah* and how much is a *perutah*? An eighth of an Italian *issur* [much less than a *dinar*]. And she acquires her freedom [from the engagement] either by divorce or by the death of her fiance. A *yebamah* [the childless widow of a deceased brother who is bound to a surviving brother in levirate marriage (see Deuteronomy 25:6)] is acquired by intimate relations and acquires her freedom by *halitzah* [the procedure of refusal of levirate marriage (see Deuteronomy 25:7-10)] or by the *Yabam's* [the surviving brother's] death.

(2) A Hebrew slave is acquired by money or by deed and acquires his freedom

רבנו עובדיה מברטנורא

א האשה נקנית. לפי שאין האשה מתקדשת אלא מדעתה, תנא האשה נקנית ולא תנא האיש קונה. ואידי דתנא רישא האשה נקנית, תנא סיפא היבמה נקנית, ואע"ג דיבמה נקנית ליבם בין מדעתה בין שלא מדעתה: **נקנית בכסף.** דגמרינן קיחה קיחה משדה עפרון, כתיב הכא (דברים כ"ד) כי יקח איש אשה, וכתיב התם (בראשית כ"ו) נתתי כסף השדה קח ממני: **בשטר.** כגון שכתב לה על הנייר או על החרס ואע"פ שאין בו שוה פרוטה, בתך מקודשת לי, בתך מאורסת לי, בתך לי לאנתו, ונתנו לה בפני עדים. וילפינן לה דכתיב (דברים כ"ד) ויצאה והיתה, מה יציאה בשטר, כדכתיב (שם) וכתב לה ספר כריתות, אף הויה בשטר: **ובביאה.** בא עליה בפני עדים לשם קדושין, דכתיב (שם) כי יקח איש אשה ובעלה. ואע"פ שאין לך קדושין מפורשים בתורה יותר מקדושי ביאה, אמרו חכמים שהמקדש בביאה מכין אותו מכת מרדות, שלא יהיו בני ישראל פרוצין: **בפרוטה.** היא חצי שעורה של כסף: **היבמה נקנית.** ליבם להיות כאשתו לכל דבר, בביאה. אבל כסף ושטר לא מהנו בה מדאורייתא, אלא רבנן הוא דתקון דמהני בה מאמר לפסלה על שאר האחקין, אבל לא לפטרה מן החליצה, ולא להטמא לה: **ב עבד עברי נקנה בכסף.** דכתיב (ויקרא כ"ה) מכסף מקנתו, מלמד שהוא נקנה בכסף: **ובשטר.** שנאמר באמה העבריה (שמות כ"א) אם אחרת יקח לו, הקישה הכתוב לאחרת. מה אחרת בשטר אף האמה בשטר, וילמוד עבד עברי מאמה העבריה, דכתיב (דברים ט"ו) העברי או העבריה,

at [the end of six] years, at *Yoveil* [i.e., Jubilee, even if he has not served six years] and by deduction of the purchase price [i.e., the slave may redeem himself at any time by paying the value of his remaining term of slavery]. A Hebrew maidservant is

more [privileged] in that she acquires herself by [the aforementioned and also by] signs [of puberty]. The Hebrew slave whose ear is pierced [the law states that if after six years the slave refuses to leave his master, "his master should bring him to the door ... and will pierce his ear ... and he will then serve his master until Jubilee" (Exodus 21:6)] is acquired by the piercing and acquires his freedom at Jubilee or by his master's death.

(3) A heathen slave is acquired by money, deed, or by *hazakah* [— taking hold of, e.g., by taking off or putting on his master's shoes, following and carrying his master's bathing utensils to the bath house or performing other such acts which a slave usually performs for his master] and acquires his freedom by money, through others [i.e., other persons buy his freedom; if however, someone gave money to the slave to redeem himself he cannot acquire freedom, because as soon as he takes possession of anything it automatically belongs to his master] and by deed, through himself [only i.e. the master gives him a deed of freedom.

רבנו עובדיה מברטנורא

מקיש עברי לעבריה: **בשנים**. לסוף ו' שנים יצא חפשי, ואפילו היתה שמטה בתוך שש שנים, עובד, דכתיב (שמות כ"א) שש שנים יעבוד ובשביעית. פעמים שהוא עובד בשביעית: **וביובל**. אם פגע יובל בתוך שש שנים, מוציאו: **ובגרעון כסף**. דכתיב באמה העבריה (שם) והפדה, והוקש עברי לעבריה, אם קנאו רבו בשש שנים והוא עתיד לצאת לסוף ו', נמצא קונה עבודת כל שנה במנה, כשבא לפדות עצמו מגרע לו רבו מפדיונו דמי עבודת השנים שעבד: **יתירה עליו אמה**. שקונה עצמה בכל אלה ובסימני נערות, כדילפינן מוציאה חנם, ריבה לה יציאה לזו, שיוצאה בסימנים: **ובמיתת האדון**. דכתיב ועבדו לעולם, לו ולא לבן. אבל הנמכר ומת האדון בתוך ו', עובד לבן, דכתיב שש שנים יעבוד, בין לו בין לבנו. ודוקא לבן עובד כל שש אם מת האדון, אבל לבת ולאח ולאשאר יורשים אינו עובד, דכתיב (דברים ט"ו) ועבדך שש שנים, לך ולא ליורשים. ואמה העבריה קונה עצמה במיתת האדון כנרצע, דכתיב גבי נרצע (שם) ואף לאמתך תעשה כן: **ג עבד כנעני נקנה בכסף ובשטר ובחוקה**. דכתיב (ויקרא כ"ה) והתנחלתם אותם לבניכם [אחריכם] לרשת אחוזה, הקיש עבדים לקרקעות, מה קרקע נקנה בכסף בשטר ובחוקה, אף עבד כנעני נקנה בכסף בשטר ובחוקה. וחוקת העבד, כגון שהתיר מנעל לרבו, או הנעילו, או הוליך כליו אחריו לבית המרחץ, הפשיטו, הרחיצו, סכו, גרדו,

עצמו בשנים וביובל ובגרעון כסף. יתרה עליו אמה העבריה, שקונה את עצמה בסימנין. הנרצע נקנה ברציעה. וקונה את עצמו ביובל ובמיתת האדון: **ג עבד כנעני נקנה בכסף ובשטר ובחוקה**. וקונה את עצמו בכסף על ידי אחרים, ובשטר על ידי עצמו,

Handing this deed to another so that he should accept it for the slave is not effective since one can serve as an agent for someone (in this case for the slave), only if it is for his benefit.

Rabbi Meir maintains, freedom from slavery is not necessarily a benefit for the slave]; these are the words of Rabbi Meir. The Sages say [it is possible for the slave to gain freedom] by money, by himself, and by deed, through others [the Sages maintain that freedom from slavery is always considered a benefit and therefore, one may accept a deed of freedom as an agent of the slave, even without his being appointed as such]; [and the aforementioned “by money, by himself”] provided that the money is furnished by others [the Sages maintain that one can give money to the slave on the condition that his master not take ownership of it].

(4) Large cattle are acquired by *mesirah* [handing over the animal (in a public thoroughfare or in an area not belonging to the buyer or seller) by its harness or hair] and small cattle [only] by lifting [them (in any area)]: this is the opinion of

רבנו עובדיה מברטנורא

הלבישו, הגביהו או שהגביה הרב את העבד, קנאו: **בכסף ע"י אחרים**. שיתנוהו לרבו על מנת שיהיה זה בן חורין. אבל הוא עצמו לא יקבלו מהם ואפילו ע"מ שאין לרבו רשות בו, דקסבר אין קנין לעבד בשום צד בלא רבו: **ובשטר ע"י עצמו**. דסבר חובה הוא לעבד שיצא מתחת ידי רבו לחירות, שאם עבד כהן הוא, פוסלו מלאכול בתרומה, ואם עבד ישראל הוא, אוסרו בשפחה. ומשום הכי קאמר דאינו יוצא לחירות בשטר ע"י אחרים אלא ע"י עצמו, דכין החובה היא לו אין חבין לאדם אלא בפניו. וכסף דע"י אחרים שאני, שכן קבלת רבו גרמה לו להשתחרר מאליו, ואין אחרים הללו חבין לו, אלא קבלת הרב, והרב אינו נעשה שלוחו, אלא לצורך עצמו, ומקנהו מאליו: **וחכ"א בכסף ע"י עצמו**. דקסברי יש קנין לעבד בלא רבו, הלכך קונה את עצמו בכסף אפילו ע"י עצמו. וכ"ש ע"י אחרים: **ובשטר ע"י אחרים**. דסברי וכות הוא לעבד שיצא מתחת ידי רבו לחירות, וכן לאדם שלא בפניו. והלכה כחכמים. והעבד כנעני קונה עצמו אם סימא רבו את עינו או הפיל את שנו או קטע ממנו א' מכ"ד ראשי אברים, שהם [ראשין] אצבעות ידים, ואצבעות רגלים, וראשי אזנים, וראש החוטם, וראש הזכרות, וראשי שדים באשה. והוא דלא חשיב להו במתניתין בכלל הדברים שהעבד קונה את עצמו, משום דהיוצא בראשי אברים צריך גט שחרור מרבו, והיינו קונה את עצמו בשטר: **ובלבד שיהא הכסף משל אחרים**. דעבד אין לו כלום, דאף מציאה וקבלת מתנה הכל לרבו. ואם בא להפדות ע"י עצמו צריך להיות הכסף משל אחרים שיתנוהו לו ע"מ שאין לרבו רשות בו: **ד במסירה**. בעלים מוסרין אותה ללוקח באפטר או בשערה: **בהגבהה**. ולא במשיכה: **נקנית במשיכה**. ואע"ג דאפשר בהגבהה, מ"מ נקנית במשיכה, משום דמסרכא, שהיא מתחזקת בצפרניה

Rabbi Meir and Rabbi Eliezer. But the Sages say: Small cattle are [also] acquired by *meshikha* [pulling or causing the animal to move (in a public area, though not a thoroughfare or in an area belonging to both of them)].

(5) Property which offers security [real estate is referred to as property which offers security since it automatically becomes a surety for loans] is acquired by money, by deed or *hazakah* [i.e., by digging, locking up, fencing or anything showing ownership] and [property] which does not offer security [movable properties] can be acquired only by *meshikha* [by moving it or *mesirah* (see above) or by lifting; the Mishnah states “**only**” to exclude money, deed and *hazakah*]. Property which does not offer security [i.e., movables] may be acquired in conjunction with the property which provides security [i.e., if one purchases real estate and movables he may acquire the movables together with the real estate (referred to as *kinyan agav* — taking possession by way of)] by

רבנו עובדיה מברטנורא

תמיד ליאחו ע"ג קרקע. ופסק ההלכה, בין בהמה דקה בין בהמה גסה נקנית במשיכה וכ"ש בהגבהה. ומשיכה קונה בסימטא שהיא זוית של רשות הרבים, ובחצר של שניהם. ומסירה קונה ברה"ר, ובחצר שאינה של שניהם. והגבהה קונה בכל מקום. וכל מה שדרכו בהגבהה אינו נקנה אלא בהגבהה. ודבר הנקנה במסירה אינו נקנה במשיכה. וכן דבר הנקנה במשיכה אינו נקנה במסירה: **ה נכסים שיש להם אחריות.** היינו קרקעות, שהמלוה את חברו סומך עליהם לפי שקיימים ועומדים. ופירוש אחריות, חזרה, שחוזר המלוה עליהם וטורף אותם מן הלקוחות כשלא ימצא כלום ללוה: **נקנין בכסף.** דכתיב (ירמיה ל"ב) שדות בכסף יקנו. והני מילי במקום שאין רגילין לכתוב שטר, אבל במקום שרגילין לכתוב שטר לא קנה עד שיכתוב שטר: **בשטר.** שכותב על הנייר או על החרס שדי נתונה לך שדי קניה לך ומוסרו לקונה. ודוקא במתנה נקנה הקרקע בשטר. אבל במכירה, עד שיתן את הכסף. אלא א"כ מוכר שדהו מפני רעתה, דבאה קנה בשטר לחודיה. ומגלן דמקרקעי נקנין בשטר, דכתיב (ירמיה ל"ב) וכתוב בספר וחתום: **ובחזקה.** כגון שחפר בקרקע מעט, או נעל, וגדר, ופרץ כל שהוא בפני המוכר. ואם היה שלא בפניו, צריך שיאמר לו לך חזק וקני. ומנא לן שקרקע נקנה בחזקה, דכתיב (דברים י"א) וירשתם אותה וישבתם בה, במה ירשתם בישיבה: **ושאין להם אחריות אין נקנין אלא במשיכה.** דכתיב (ויקרא כ"ה) או קנה מיד עמיתך, דבר שאפשר לתתו מיד ליד אינו נקנה אלא בנתינה מיד ליד: **נקנין עם נכסים בו.** אם מכר מטלטלין עם הקרקע, כיון שקנה לוקח הקרקע באחת מג' קנינים הללו, נקנו מטלטלין עמה. והוא שיאמר לו קנה והני' אגב קרקע. ונפקא לן מקרא דכתיב דברבי הימים (ב' כ"א ג') ויתן להם אביהם מתנות רבות לכסף ולזהב ולמגדנות עם ערי מצורות:

money deed or *hazaka* and property which does not offer security obligates property which provides security to take an oath concerning them [if one claims of another, both movables and properties and the defendant admits to part of the movables, in which case he is obligated by Biblical law to swear

שֵׁשׁ לָהֶם אַחֲרֵיכֶם בְּכֶסֶף וּבִשְׂטֵר וּבְחִזְקָה. וְזוֹקְקִין נְכָסִים שְׂאִין לָהֶם אַחֲרֵיכֶם אֶת הַנְּכָסִים שֵׁשׁ לָהֶם אַחֲרֵיכֶם לְשִׁבְעַ עֲלֵיהֶן: וְכָל הַנְּעֻשָׂה דְמִים בְּאַחַר, כִּיּוֹן שְׂזָכָה זֶה, נִתְחַיֵּב זֶה בְּחִלְפֵיּוֹ. כִּיּוֹן שְׂזָכָה זֶה, נִתְחַיֵּב זֶה אוֹ תְּמוֹר בְּשׂוֹר, כִּיּוֹן שְׂזָכָה זֶה, נִתְחַיֵּב זֶה בְּחִלְפֵיּוֹ. רְשׁוֹת הַגְּבוּהָ, בְּכֶסֶף. וּרְשׁוֹת

regarding the movables, the Sages declared he should also swear regarding the properties, (even though ordinarily one does not swear on properties, see Shevuot chapter 6 end of Mishnah 3) this is referred to as a *gilgul shevuah* — the rule permitting the court to insert an additional oath].

(6) Regarding that which is used as payment for another object: as soon as one party takes possession of the object he assumes liability for that which is given in exchange. How so? If one barter an ox for a cow, or a donkey for an ox, as soon as one party takes possession [by *meshikha* or other *kinyan*] he [automatically] becomes liable to give to the other, the [animal] exchanged [even though the other did not make any *kinyan*]. The Sanctuary's title to property [is acquired] by money [as soon as the agent for the Temple handed over money for the purchase of items, even if the transaction was done overseas, the items now

רבנו עובדיה מברטנורא

וזוקקין. נכסים הללו שאין להם אחריות את הנכסים שיש להם אחריות כו'. אע"ג דאין נשבעין על הקרקעות, היבא דטענו מטלטלין וקרקעות ונתחייב לישבע על המטלטלין, וזוקקין המטלטלין את הקרקעות לישבע עליהם ע"י גלגול שבועה. ולמדנו גלגול שבועה מסוטה, דכתיב (במדבר ה') ואמרה האשה אמן אמן, אמן מאיש זה, אמן מאיש אחר. אמן שלא שיתי ארוסה, אמן שלא שיתי נשואה, שומרת יבם, וכנוסה: **ו כל הנעשה דמים באחר**. מפרש בגמרא כל הנישום דמים באחר, כל דבר שאם בא לתת דמים באחר צריך לשומו, דהיינו כל מטלטלין בר ממטבע: **כיון שזכה זה**. כלומר כיון שמשך האחד נתחייב האחר בחליפין בכ"מ שהם, אם מתו או אבדו ואע"פ שלא משך, לפי שבמשיכת המוכר את הסודר או את החפץ, נקנה המקח ללוקח בכ"מ שהוא. ואע"פ שאין בחפץ שקונים בו שוה פרוטה. ובלבד שלא יהיה מטבע או פירות, שאלו אין קונים בהם. וכל הדברים נקנים בחליפין, מטלטלין עבדים וקרקעות. חוץ מהמטבע שאינו נקנה בחליפין, משום דדעתיה דאינש אצורתא דמטבע לא על גופיה, וצורתא עבידא דבטלה. לפיכך אם לקח אדם מטבע בלא משקל ובלא מנין, ואמר אלו חלופי שדה פלונית, או עבד פלוני, או חפץ פלוני, כיון שמשך זה, נתחייב האחר בחליפין, דהא גלי דעתיה דלאו אצורתא קפיד הואיל ולא שקל ולא מנה. ואין שום דרך שיעיל בקניית המטבע היבא דליתיה בעיניה, אלא להקנותו אגב קרקע: **רשות הגבוה בכסף**. גובר שנתן

belong to the Sanctuary, however,] the title of a common man to property [even if he had previously paid for it, is not his until he takes possession] by *hazakah* [i.e., *meshikha* or other *kinyan*]. [A verbal statement of] dedication to the Sanctuary [i.e., stating This animal is for the Temple or that house is for the Sanctuary, even if he is overseas] is equal to the delivery to a common person [i.e., the Temple takes possession on the basis of a verbal statement].

(7) All obligations regarding a son which are a father's [obligations, such as circumcision, redemption of the firstborn, teaching Torah, teaching him a profession, making sure he marries and teaching him how to swim] men are bound [to do so], but women are exempt. But all obligations regarding a father which are the son's, [obligation, i.e., honor and respect] both men and women are bound to them. All positive precepts which are limited to a specific time [e.g., *tzitzit*, *shofar*, *sukkah* and *lulav*] are binding upon men but are not binding upon woman. All positive precepts which are not limited to any specific time are

רבנו עובדיה מברטנורא

מעות בבהמה לצורך הקדש, אפילו היא בסוף העולם, קנה. ובהדיוט לא קנה אלא בחזקה, כלומר עד שימשוך. ואם נתן ההדיוט דמים על החפץ, כל זמן שלא משך החפץ לא קנה, ומחזיר המוכר את הדמים אם חוזר בו ממכירת החפץ, וצריך לקבל עליו מי שפרע. אבל אם משך הלוקח החפץ, אע"פ שעדיין לא נתן הדמים שהתנה, אין שום אחד מהם יכול לחזור בו. ואם לא נתן דמים ולא משך החפץ, אלא שנתפשרו על המקח בפני עדים ונתרצה זה שיקנה בכך וכך, ונתרצה חבירו למכור בכך ובכך, אפילו אמר אתם עדי אין באלה הדברים כלום, ואפילו מי שפרע אין כאן: **אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט**. האומר שור זה עולה, בית זה הקדש, אפילו בסוף העולם, קנה. ובהדיוט לא קנה עד שימשוך בבהמה, ויחזיק בבית: **ז כל מצות הבן על האב**. כל מצות הבן המוטלות על האב לעשות לבנו. והן ששה דברים, למולו, לפדותו אם הוא בכור, ללמדו תורה, ללמדו אומנות, להשיאו אשה, להשיטו בנהר: **אנשים חייבים**. האב חייב במצות הללו לבנו, והאם פטורה: **וכל מצות האב**. המוטלות על הבן לעשות לאביו, שהם מורא וכבוד. מורא, לא ישב במקומו, ולא יסתור את דבריו, ולא יכריע את דבריו. כבוד, מאכיל ומשקה. מלביש ומכסה. מנכנס ומוציא: **אחד אנשים ואחד נשים חייבים**. הבנים והבנות חייבים: **וכל מצות עשה שהזמן גרמה**. שהזמן גרם למצוה שתבא, כגון שופר, סוכה, לולב, וציצית: **שלא הזמן גרמה**. כגון מזוזה, מעקה, אבדה, ושלוח הקן. והני תרי כללי לאו דוקא, כדקיי"ל אין למדין מן הכללות אפילו במקום שנאמר בהם חוץ, שהרי מצה בליל הפסח, ושמחה במועדים, והקהל בחג הסוכות, כולן מ"ע שהזמן גרמה הן ונשים חייבות. ות"ת, ופריה

binding upon both men and women. And all negative precepts, whether limited to time or not limited to time, are binding upon both men and women. Except for: "Do not round off the corner of your head and do not destroy the edge of your beard" (Leviticus 19:27) and [regarding the priest]: "Let none [of you] defile himself for a dead person" (Leviticus 21:1).

(8) The [sacrificial rites of] leaning hands [on the animal before the slaughter], waving, bringing near [the meal-offering to the altar], taking of the three fingers-full [from a meal-offering], burning [the fat], piercing [the neck of bird sacrifices], receiving and sprinkling [the blood] are performed by men and not by women, except for the meal-offering of a *sotah* [i.e., a suspected woman (see Numbers 5:15)] and a *nezirah* where they [the women] do perform waving.

(9) Every precept which is dependant upon land [e.g., *terumah* and *shemitta*] is practiced only in the Land [of Israel] and that which is not dependant on the land is practiced both within and without the Land [i.e., the Diaspora] except *orlah*

רבנו עובדיה מברטנורא

ורביה, ופדין הבן, ממ"ע שלא הזמן גרמה הן ונשים פטורות. אבל כללא בתרא דכל מצות לא תעשה אחד אנשים ואחד נשים חייבים, חוץ מבל תקיף ובל תשחית ובל תטמא למתים, כללא דוקא הוא, וילפינן ליה מדכתיב (במדבר ה) איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם, השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה: **חוץ מבל תקיף ובל תשחית**. דכתיב (ויקרא י"ט) לא תקיפו פאת ראשכם, ולא תשחית את פאת זקנך. כל שישנו בהשחתה ישנו בהקפה, וכל שאינו בהשחתה אינו בהקפה. והני נשי הואיל וליתנהו בהשחתה ליתנהו בהקפה. ומנלן דליתנהו בהשחתה, דכתיב פאת זקנך, ולא כתיב פאת זקנכם, מאי זקנך, זקנך ולא זקן אשתך: **ובל תטמא למתים**. דכתיב (שם כ"א) אמור אל הכהנים בני אהרן, בני אהרן ולא בנות אהרן: **ח הסמיכות והתנופות**. אינה סומכת, ואינה מניפה, ואינה מגשת מנחה בקרן מערבית דרומית כמשפטה, אם היא כהנת, ואינה קומצת ולא מקטרת, ואינה מולקת עוף, ואינה מקבלת דם במזרק, ואינה מזה דם: **חוץ מסוטה וניזירה שהן מניפות**. מנחתן בעצמן, שמנחתן טעונה תנופה בבעלים: **ט כל מצוה שאינה תלויה בארץ**. כל מצוה שהיא חובת הגוף, מיקרי אינה תלויה בארץ. ושהיא חובת קרקע, מיקרי תלויה בארץ: **חוץ מן הערלה**. שנוהגת

גרמה, אחד אנשים ואחד נשים חייבין. וכל מצות לא תעשה בין שהזמן גרמה בין שלא הזמן גרמה, אחד אנשים ואחד נשים חייבין, חוץ מבל תשחית ובל תקיף ובל תטמא למתים: **ח הסמיכות והתנופות וההגשות והקמיצות וההקטרות והמליקות וההנאות והקבלות**, נוהגין באנשים ולא בנשים, חוץ ממנחת סוטה וניזירה שהן מניפות: **ט כל מצוה שהיא תלויה בארץ, אינה נוהגת אלא בארץ**. ושאינה תלויה בארץ, נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ, חוץ מן הערלה

[the first three years a fruit tree has been planted its fruit are *orlah* and are prohibited by Oral Tradition handed down from Moshe at Sinai even when in the Diaspora] and *kilayim* [i.e., *kilay hakerem* — if someone introduced seeds of another species into a vineyard the vineyard becomes prohibited and the Rabbis prohibited it in the Diaspora, as well. Rabbi Eliezer

והכלאים. רבי אליעזר אומר, אף מן החדש: י כל העושה מצוה אחת, מטיבין לו ומאריכין לו ימיו ונוחל את הארץ. וכל שאינו עושה מצוה אחת, אין מטיבין לו ואין מאריכין לו ימיו ואינו נוחל את הארץ. כל שישנו במקרא ובמשנה ובדרך ארץ, לא במהרה הוא חוטא, שנאמר (קהלת ד) והחוט המשלש לא במהרה ינתק. וכל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ, אינו מן הישוב:

says: *Hadash* too [wheat planted and harvested after Passover may not be eaten until after the following Passover, even in the Diaspora by Biblical prohibition].

(10) He who performs one *mitzvah* [and as a result now has more *mitzvot* than sins] is well rewarded, his days are prolonged and he inherits the land. But he who does not perform one *mitzvah* [and as a result, he has more sins than *mitzvot*] good is not done to him, his days are not prolonged, and he does not inherit the land. He who is well versed in Bible, Mishnah and good manners will not easily sin, for it is said: “And a threefold cord is not quickly broken” (Ecclesiastes 4:12). But he who lacks Bible, Mishnah and good manners does not belong in civilization.

רבנו עובדיה מברטנורא

בחוצה לארץ הלכה למשה מסיני. וכלאי הכרם בחוצה לארץ מדרבנן. וכלאי זרעים מותרין לזרעם בחוץ לארץ: ר' אליעזר אומר אף חדש. אסור בחוץ לארץ מן התורה, אע"פ שהוא חובת קרקע. שנאמר (ויקרא כ"ג) בכל מושבותיכם, בכ"מ שאתם יושבים. והלכה כר"א: י כל העושה מצוה אחת. יתירה על זכותיו, כדי שיהיו זכותיו מרובין מעונותיו: מטיבין לו ומאריכין את ימיו. לעולם הבא: ונוחל את הארץ. ארץ החיים: וכל שאינו עושה מצוה אחת. שהיו עונותיו מרובין מזכותיו, ואינו עושה מצוה אחת שיהיה מחצה זכאי ומחצה חייב, אלא נשאר עונותיו מרובין: ולא בדרך ארץ. שאין משאו ומנתו בנחת עם הבריות: אינו מן הישוב. אינו מועיל לישובו של עולם. והוי מושבו מושב לצים, ופסול לעדות: